

Robert Galbraith

Chemarea cucului

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta: Faber Studio
Artwork by © LBBG - Sian Wilson.
Figure © Arcangel Images / Ilona Wellmann.
Fence netting © Trevillion Images / Yolande de Kort.
Street scene © LBBG - Sian Wilson

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Rodica Petcu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GALBRAITH, ROBERT

Chemarea cucului / Robert Galbraith ; trad.: Constantin
Dumitru-Palcus. - București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-880-3

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Cuckoo's Calling
Autor: Robert Galbraith

Copyright © 2013 Robert Galbraith Limited

Ediția originală a fost publicată în 2013 de Editura Sphere, UK.

Toate drepturile sunt rezervate.
Drepturile morale ale autorului au fost stabilite.

Toate personajele și evenimentele din această carte, altele decât acelea care țin clar de domeniul public, sunt imaginare și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Niciun fragment din această publicație nu poate fi reprodus, stocat electronic sau transmis, în nicio formă și prin niciun mijloc, fără permisiunea scrisă a editorului, nici nu va circula având alt sistem de legare sau copertare decât cel în care e publicată și fără vreo altă condiție similară exceptând-o pe aceea impusă cumpărătorului ulterior.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-880-3

Trei luni mai târziu

Partea I

*Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum est
genus infortunii, fuisse felicem.*

Căci în fiecare nenorocire,
cel mai nefericit dintre nefericiți
este cel care a fost fericit.

BOETHIUS, *De Consolatione Philosophiae*

Deși cei douăzeci și cinci de ani ai vieții lui Robin Ellacott cunoscuseră momente de dramă și incidente, niciodată nu se trezise cu conștiința certă că își va aminti cât va trăi ziua care avea să urmeze.

La scurt timp după miezul nopții, Matthew, prietenul ei de atâta vreme, îi ceruse mâna sub statuia lui Eros din centrul pieței Piccadilly Circus. Cuprins de ușurarea amețitoare de după acceptul ei, acesta îi mărturisise că plănuise să abordeze chestiunea în restaurantul thailandez în care tocmai cinaseră, dar că se hotărâse să facă asta în absența cuplului tăcut de lângă ei, care trăsesse cu urechea la toată conversația lor. Prin urmare, sugerase o plimbare pe străzile peste care se lăsa întunericul, în pofida protestelor lui Robin, care îi atrăsese atenția că amândoi trebuiau să se trezească devreme, și în sfârșit a avut un acces de inspirație și a condus-o, emoționat, la treptele statuii. Acolo, renunțând la discreție în vântul tăios (într-o manieră total necaracteristică lui), Matthew a cerut-o în căsătorie, sprijinit într-un genunchi, în fața a trei oameni nevoiași cuibăriți pe trepte, care plimbau de la unul la celălalt ceea ce părea a fi o sticlă de alcool metilic.

Fusese, după părerea lui Robin, o cerere în căsătorie perfectă, cea mai frumoasă din istoria căsătoriilor. El avu-se în buzunar chiar și un inel, pe care fata îl purta acum pe deget: un safir cu două diamante, care i se potrivea perfect, și tot drumul spre oraș a privit întruna la inelul pus pe mâna care i se odihnea în poală. Ea și Matthew aveau acum o poveste de relatat, o poveste de familie amuzantă, din acelea pe care le spui copiilor tăi, în care planul lui (o încântase faptul că el își făcuse planuri) s-a dus pe copcă și s-a transformat în ceva spontan. Îi plăcuseră vagabonzii, luna și Matthew, panicat și fâstâcit, lăsat într-un genunchi; îi plăcuseră Eros și Piccadilly, bătrân și murdar, ca și taxiul pe care-l luaseră ca să ajungă la locuința lor din Clapham. De fapt, nu era departe de a se îndrăgosti de întreaga Londră, care până atunci nu-i câștigase simpatia, în luna scursă de când locuia acolo. Până și navetiștii palizi și certăreți înghesuți în vagonul de metrou păreau aureolați de lucirea inelului și, în timp ce ieșea în aerul răcoros al zilei de martie la stația Tottenham Court Road, mângâie cu degetul mare partea de jos a inelului din platină, trăind o explozie de fericire la gândul că ar putea cumpăra niște reviste pentru mirese la ora prânzului.

Ochii bărbaților zăboveau asupra ei în timp ce-și croia drum prin șantierul de reparare a drumului de pe Oxford Street, consultând un bilețel pe care-l ținea în mâna dreaptă. După toate standardele, Robin era o fată frumușică; înaltă și cu o siluetă voluptuoasă, cu părul blond-roșcat care se unduia în timp ce mergea cu pas vioi, aerul răcoros colorându-i obrajii palizi. Urma să fie prima zi dintr-un angajament secretarial temporar de o săptămână. De când venise să locuiască împreună cu

Matthew la Londra, avusese doar joburi temporare, dar situația nu avea să se prelungească. Urma să se ducă la niște interviuri pe care le considera „corespunzătoare“.

De multe ori, cea mai dificilă parte a acestor frânturi de slujbe neinteresante era găsirea birourilor. După orașelul din Yorkshire din care plecase, Londra părea vastă, complexă și impenetrabilă. Matthew o sfătuisese să nu pornească în căutări cu nasul în ghidul orașului, ca să nu semene a turist și să devină astfel vulnerabilă. Prin urmare, se bizaia foarte des pe hărțile desenate aproximativ de cineva de la agenția de angajări temporare. Nu era convinsă că asta o făcea să arate mai mult a londoneză get-beget.

Baricadele metalice și zidurile Corimec din plastic albastru care împrejmuiau lucrările de reparații o făceau să vadă și mai greu încotro trebuia să meargă, deoarece ascundeau jumătate din elementele de orientare desenate pe hârtiuța din palmă. Traversă drumul cu pavajul scos din fața unei clădiri de birouri impunătoare, marcată „Center Point“ pe hartă, care semăna cu o gofră gigantică din beton cu rețeaua ei densă de ferestre pătrate și uniforme, și o porni în direcția aproximativă Denmark Street.

O găsi aproape întâmplător, luându-o pe o alee numită Denmark Place și ieșind într-o străduță scurtă plină de vitrine colorate: ferestre în care se vedeau chitare, claviaturi și tot soiul de efemeride muzicale. Baricade roșii și albe înconjurau o altă gaură săpată în drum și muncitorii cu veste fluorescente o întâmpinară cu fluierături admirative matinale, pe care Robin se prefăcu că nu le aude.

Se uită la ceasul de la mână. Întrucât își luase o rezervă de timp pentru cazul în care s-ar fi rătăcit, ajunsese

cu un sfert de oră mai devreme. Ușa banală a biroului pe care îl căuta se afla la stânga localului 12 Bar Café. Numele ocupantului biroului era scris pe un petic de hârtie liniată lipită cu scotch lângă soneria pentru etajul al doilea. Într-o zi obișnuită, fără inelul nou-nouț care îi sclipea pe deget, acest detaliu ar fi surprins-o în mod neplăcut. Cu toate acestea, hârtia murdară și vopsea scorajită de pe ușă erau, ca și vagabonzii din seara trecută, doar niște detalii pitorești pe fondul splendidei sale povești de dragoste. Se uită din nou la ceas (safirul sclipi și simți cum îi tresaltă inima; va vedea cum sclipește piatra aceea tot restul vieții ei) și decise, într-un acces de euforie, să se prezinte mai devreme și să se arate dornică să înceapă o slujbă care nu conta câtuși de puțin.

Tocmai întinsese mâna să sune, când ușa neagră se deschise brusc din interior și o femeie dădu buzna pe stradă. Timp de o secundă straniu de statică, cele două se priviră direct în ochi, în timp ce fiecare se pregătea să facă față ciocnirii iminente. În această dimineață fermecată, simțurile lui Robin erau neobișnuit de receptive; imaginea de o fracțiune de secundă a acelu chip îi lăsa o impresie atât de puternică, încât o făcu să se gândească, după câteva momente, când reușiseră să se evite reciproc, trecând la un centimetru una pe lângă cealaltă, iar femeia brunetă pornise în pas grăbit pe stradă, dispărând din vedere după colț, că ar putea să-l deseneze perfect din memorie. Nu doar frumusețea extraordinară a acelu chip se imprimase în memoria ei, ci și cealaltă expresie: lividă, totuși neobișnuit de însuflețită.

Robin prinse ușa înainte să închidă accesul spre casa scârilor mizeră. O scară metalică de modă veche urca în spirală în jurul unui ascensor la fel de antic, de tip colivie.

Atentă să nu-și prindă tocurile în treptele metalice, ajunse la primul etaj, trecând de o ușa pe care era lipit un poster laminat și înrămat, având pe el inscripția *Crowdy Graphics*, și își continuă urcușul. Abia când ajunse la ușa de sticlă de la etajul de deasupra își dădu seama pentru prima oară la ce fel de activitate urma să fie asistentă. Nimeni de la agenție nu-i spusese. Numele de pe hârtia de afară, de lângă sonerie, era gravat pe panoul de sticlă: *C.B. Strike*, și, dedesubt, cuvintele *Detectiv particular*.

Robin rămase nemișcată, cu gura întredeschisă, trăind un moment de minunare pe care nimeni dintre cei care o cunoșteau nu l-ar fi înțeles. Niciodată nu-și mărturisise vreunei ființe umane (nici măcar lui Matthew) ambiția ei secretă, veche încă din copilărie. Iar ca acest lucru să se întâmple tocmai astăzi, dintre toate zilele... Avea senzația că Dumnezeu îi făcea cu ochiul (iar ea lega și acest lucru cu magia zilei; cu Matthew și cu inelul; cu toate că, la o reflecție adecvată, nu exista nicio legătură între ele).

Savurând clipa, se apropie foarte încet de ușa gravată. Întinse mâna stângă (safirul întunecându-se acum, în lumina slabă) spre clanță; dar, înainte s-o atingă, ușa de sticlă se deschise brusc.

De data asta, ciocnirea n-a mai putut fi evitată. Un bărbat de peste o sută de kilograme se izbi de ea, fără să vadă nimic. Dezechilibrată, Robin se trezi catapultată în spate, dând din mâini cu mișcări dezordonate, geanta zburându-i cât colo, către hăul de dincolo de scara letală.

Strike absorbi impactul, auzi țipătul ascuțit și reacționă instinctiv: aruncă în față un braț lung și înșfăcă cu degetele și îmbrăcăminte, și carne; un al doilea țipăt de durere se reverberă în jurul pereților de piatră și apoi, cu un efort considerabil, Strike reuși s-o readucă pe față pe teren solid. Ecourile țipetelor ei continuau să răsună în casa scărilor și își dădu seama că și el urlase un „Dumnezeule!”

Îndoită de durere, fata stătea lipită de ușa biroului, scâncind. Judecând după felul pieziș în care stătea aplecată, cu o mână ascunsă adânc sub reverul hainei, Strike deduse că o salvase apucându-i o parte substanțială a sânelui stâng. Fața cuprinsă de roșeață a fetei era ascunsă de o perdea deasă de păr blond, dar Strike vedea cum din ochiul neacoperit țâșneau lacrimi de durere.

— Fir-ar al dracu'... scuze!

Vocea lui puternică răsună în casa scării.

— Nu te-am văzut... nu mă așteptam să apară cineva pe-aici...

De sub ei, graficianul ciudat și solitar care ocupa biroul de mai jos țipă:

— Ce se-ntâmplă acolo?!

O secundă mai târziu, un mormăit de nemulțumire venind de undeva de sus dădu de înțeles că managerul barului de la parter, care dormea într-un apartament de la mansardă deasupra biroului lui Strike, fusese și el deranjat — poate chiar trezit — de gălăgie.

— Haide, intră...

Strike deschise ușa cu vârful degetelor, în așa fel încât să evite orice contact întâmplător cu fata, și o conduse în birou.

— E totul în ordine? strigă graficianul pus pe harță.

Strike trânti ușa în urma lui.

— Sunt bine, minți Robin, cu o voce tremurătoare, încă aplecată, cu mâna lipită de piept, stând cu spatele la Strike.

După o secundă sau două, se îndreptă și se întoarse către acesta, stacojie la chip și cu ochii încă umezi.

Agresorul ei accidental era un tip masiv. Înălțimea lui, pilozitatea, cuplate cu o burtă aflată în ușoară expansiune, sugerau un urs grizzly. Unul dintre ochii lui era tumefiat și vânăt, cu pielea de sub sprânceană tăiată. Dâre de sânge închegat lăsate pe unghii îi brăzdau obrazul stâng și partea dreaptă a gâtului său gros, lăsat la vedere de gulerul șifonat și descheiat al cămășii.

— Sunteți d... domnul Strike?

— Mda.

— Eu sunt angajata dumneavoastră temporară.

— Angajata și mai cum?

— Temporară. De la Temporary Solutions.

Numele agenției nu reuși să șteargă expresia de neîncredere de pe fața greu încercată. Cei doi se uitară lung unul la celălalt, iritați și antagonici.

La fel ca și Robin, Cormoran Strike știa că o să-și amintească mereu ultimele douăsprezece ore ca pe o noapte schimbătoare de epocă a vieții sale. Acum, după toate aparențele, Parcele îi trimiseseră un sol îmbrăcat într-un trenchi elegant de culoare bej, ca să-l tachineze în privința faptului că viața lui se îndrepta bolborosind spre o catastrofă.

— Pentru cât timp te-au trimis?

— Păi... pentru o săptămână... la început, spuse Robin, care nu fusese întâmpinată niciodată cu atâta lipsă de entuziasm.

Strike făcu rapid un calcul mintal. O săptămână la prețul exorbitant al agenției îi va împinge și mai mult descoperirea de cont în regiunea ireparabilului. Ar putea fi chiar picătura ultimă pe care principalul lui creditor tot făcea aluzie că o așteaptă.

— Scuză-mă un moment.

Ieși din încăpere pe ușa de sticlă și intră imediat la dreapta, într-o toaletă micuță și umedă. Aici, zăvorî ușa și și privi lung în oglinda crăpată și pătată de deasupra chiuvetei.

Reflexia care se uita înapoi la el nu era una frumoasă. Strike avea fruntea înaltă, proeminentă, nasul lat și sprâncenele groase ale unui Beethoven tânăr care se apucase de box, o impresie pe care ochiul tumefiat și vânăt nu făcea decât s-o accentueze. Părul lui creț și des ca lâna făcuse ca printre numeroasele lui porecle din adolescență să se numere și cea de „Flocea”. Arăta mai vârstnic decât cei treizeci și cinci de ani pe care-i avea.

Înfipse dopul în gaura de scurgere și umplu chiuveta crăpată și soioasă cu apă rece. Trase adânc aer în piept și își cufundă complet capul care-i palpita. Apa împrăștiată

îi udă pantofii, dar uşurarea adusă de cele zece secunde de tăcere îngheţată şi oarbă îl făcu să o ignore.

Imagini disparate ale nopţii precedente îi fulgerau prin minte: golirea a trei sertare de obiecte personale într-o raniţă militară pe când Charlotte zbiera la el; scrumiera care l-a izbit în osul frunţii când s-a uitat înapoi la ea, din uşă; drumul pe jos prin oraşul întunecat până la biroul lui, unde dormise o oră sau două în fotoliul de la birou. Apoi scena finală, urâtă, după ce Charlotte i-a dat de urmă la primele ore ale zilei, ca să-i înfigă acele ultime *banderillas* pe care nu reuşise să i le implante înainte ca el să plece din apartamentul ei; hotărârea lui de a o lăsa să plece când, după ce i-a zgâriat faţa cu unghiile, ieşise pe uşă fugind; şi apoi acea clipă de nebunie când se năpustise după ea — o urmărire sfârşită la fel cum începuse, cu intervenţia neavizată a acestei fete nepăsătoare şi de prisos, pe care fusese nevoit s-o salveze şi apoi s-o împace.

Ieşi de sub apa rece cu un icnet şi un geamăt, simţindu-şi faţa şi capul cuprinse de o amorţeală şi o furnicătură plăcute. Cu prosopul care căpătase o consistenţă de carton, atârnat pe spatele uşii, se şterse de apă şi se uită din nou la reflexia sumbră. Zgârieturile, proaspăt spălate de sânge, nu arătau mai grav decât urmele lăsate de o pernă boţită. Charlotte trebuie să fi ajuns la metrou între timp. Unul dintre gândurile nebuneşti care îl făcuseră să pornească după ea fusese temerea că se va arunca peste linii. Mai demult, după o ceartă deosebit de furtunoasă pe când aveau cam douăzeci şi cinci de ani, ea se urcase pe un acoperiş, beată, clătinându-se şi jurând că se aruncă. Poate că trebuia să se bucure că Temporary Solutions îl forţase să abandoneze cursa de urmărire. După scena care avusese loc la primele ore ale

acelei dimineți, nu mai exista cale de întoarcere. De data asta, trebuia să se termine.

Depărtându-și de gât gulerul îmbibat cu apă, Strike trase zăvorul ruginit și ieși din toaletă, întorcându-se prin ușa de sticlă.

Un ciocan pneumatic începu să se audă afară, în stradă. Robin stătea în fața biroului, cu spatele la ușă; își șterse dosul palmei de partea din față a hainei când el reintră în cameră și Strike știu că fata își masase din nou sânul.

— E... ești bine? întrebă, atent să nu privească spre locul leziunii.

— N-am nimic, sunt bine. Uite, dacă nu aveți nevoie de mine, eu plec, spuse Robin cu demnitate.

— Nu... nu, nici vorbă, zise o voce ieșită din gura lui Strike, pe care acesta o ascultă cu dezgust. O săptămână... da, o să fie bine. Ăă... fișa postului e aici.

O culese de pe preșul de la ușă în timp ce vorbea și o întinse pe biroul gol în fața ei, ca pe o ofertă de împăciuire.

— Da, dacă poți deschide chestia asta, să răspunzi la telefon, în general să faci ordine pe-aici... parola computerului este Hatherill23, am să ți-o scriu aici...

Ceea ce și făcu, sub privirea ei precaută și nesigură.

— Gata... eu o să fiu înăuntru.

Se duse în biroul interior, închise ușa cu grijă în urma lui, după care rămase nemișcat, privind la ranița de sub masa de lucru goală. Conținea tot ce deținea el în acel moment, căci se îndoia că va mai vedea vreodată cele nouă zecimi din posesiunile lui rămase la Charlotte acasă. Până la prânz, probabil că acestea vor dispărea; arse, aruncate în stradă, ciopârțite și sfărâmate, stropite cu clor. Ciocanul pneumatic huruia neobosit în stradă.

Iar acum, imposibilitatea de a-și achita datoria uriașă, consecințele înfiorătoare care ar însoți falimentul iminent al afacerii sale, urmarea neștiută, dar inevitabil oribilă a faptului că o părăsise pe Charlotte. Cuprins de epuizare cum se afla, i se părea că nenorocirea tuturor acestor dezastre se ridică în fața lui ca într-un caleidoscop al ororilor.

Abia conștient că se mișcase din loc, se pomeni așezat din nou în fotoliul în care-și petrecuse ultima parte a nopții. De dincolo de peretele despărțitor aproape imaterial se auzeau zgomote înăbușite ce sugerau mișcare. Fără doar și poate că Temporary Solution pornise calculatorul și în curând o să descopere că nu mai primise de trei săptămâni nici măcar un singur e-mail pe probleme de serviciu. Apoi, la solicitarea lui, ea va începe să deschidă toate comenzile lui finale. Epuizat, suferind și flămând, Strike își lăsa din nou fața pe birou, cuibărindu-și ochii și urechile în cercul brațelor, astfel încât să nu fie nevoit să audă cum umilința lui era scoasă la iveală de străina aflată dincolo de ușă.

După cinci minute, se auzi o bătaie în ușă și Strike, căruia nu-i lipsise mult să ațipească, tresări și se îndreptă rapid în fotoliu.

— Scuze.

Subconștientul lui se lăsase iar prins în mrejele Charlottei; a fost o surpriză să vadă o tânără străină intrând în încăpere. Aceasta își dezbrăcase haina, lăsând să se vadă un pulover crem, mulat chiar seducător pe corp. Strike îi vorbi uitându-se la linia părului ei.

— Da?

— E un client pentru dumneavoastră. Să-l invit în birou?

— Un ce?

— Un client, domnule Strike.

O privi câteva secunde, încercând să prelucreze informația.

— Bine, OK... nu, am nevoie de câteva minute, te rog, Sandra, și pe urmă îl inviți în birou.

Ea se retrase fără să comenteze.

Strike abia dacă irosi o secundă întrebându-se de ce o numise Sandra, înainte de a sări în picioare începând să

facă ceva ca să arate și să miroasă mai puțin ca un om care a dormit îmbrăcat în hainele de zi. Se aplecă sub birou și scoase din raniță un tub de pastă de dinți și stoarse câțiva centimetri buni de pastă direct în gură; apoi observă că avea cravata îmbibată cu apă de la chiuvetă și că piepții cămășii erau pătați cu stropi de sânge, așa că trase cu forță de amândoi, nasturii sărind cât colo și lovindu-se de pereți și de fișet. Scoase din raniță o cămașă curată, deși teribil de boțită, și o îmbrăcă la repezeală, încheindu-se cu degetele groase și stângace. După ce ascunse ranița în spatele fișetului gol, se reazează în grabă și își controlează de urdori colțurile interioare ale ochilor, în tot acest timp întrebându-se dacă acest așa-zis client era ceva real și dacă va fi pregătit să plătească bani adevărați pentru serviciile de detectiv. Strike ajunsese să-și dea seama, în cursul unei spirale de optsprezece luni care-l adusese la ruină financiară, că niciunul dintre aceste lucruri nu putea fi luat drept sigur. Încă mai urmărea doi clienți pentru plata integrală a facturilor; al treilea refuzase să-i plătească vreun penny, motivând că ceea ce aflase Strike nu fusese pe gustul său și, dat fiind că se cufunda tot mai mult în datorii și că o reevaluare a chiriilor din zonă îi puneă în pericol calitatea de chiriaș al biroului din centrul Londrei, pe care fusese atât de încântat să-l ocupe, Strike nu se afla în postura în care să-și permită un avocat. Aplicarea unor metode mai dure și mai brutale de recuperare a datoriilor devenise un laitmotiv al fanteziilor sale recente. Ar fi simțit o plăcere enormă să-l vadă pe cel mai tupeist dintre datornicii lui cum se înmoaie la vederea unei băte de baseball.

Ușa se deschise din nou; Strike își scoase grăbit degetul arătător din nară și își îndreptă spatele, încercând să arate senin și vioi în fotoliul său.

— Domnule Strike, dânsul este domnul Bristow.

Potențialul client o urmă pe Robin în încăpere. Impresia imediată se dovedi favorabilă. Necunoscutul poate că avea o înfățișare vădit sfioasă, cu o buză superioară prea scurtă ca să-i acopere dinții mari din față; avea un ten de culoarea nisipului, iar ochii, judecând după grosimea lentilelor ochelarilor, erau miopi; dar costumul de culoare gri-închis era minunat croit, iar cravata lucioasă de culoare bleu, ceasul și pantofii păreau toate foarte scumpe.

Netezimea imaculată a cămășii necunoscutului îl făcea pe Strike să fie de două ori mai conștient de cele circa o mie de cute ale hainelor sale. Se ridică în picioare pentru a-i da posibilitatea lui Bristow să se minuneze de întreaga sa înălțime de un metru și nouăzeci de centimetri, îi întinse o mână păroasă și încercă să contracareze superioritatea vestimentară a vizitatorului său proiectând aerul unui ins prea ocupat ca să-și mai facă griji în privința rufăriei.

— Cormoran Strike... vă salut.

— John Bristow, spuse celălalt, strângându-i mâna.

Avea o voce plăcută, cultivată și nesigură. Privirea lui zăbovi pe ochiul umflat al lui Strike.

— Domnilor, pot să vă ofer ceai sau cafea? întrebă Robin.

Bristow ceru o cafea neagră mică, dar Strike nu răspunse; tocmai zărise o femeie tânără cu sprâncene groase, îmbrăcată într-un costum de tweed fără gust, care ședea pe canapeaua jerpelită de lângă ușa biroului exterior. Era pur și simplu sfidător la adresa rațiunii ca doi clienți potențiali să fi sosit în același moment. Sigur nu i se trimisese o a doua secretară temporară?

— Și dumneavoastră, domnule Strike? întrebă Robin.

— Ce? A... o cafea neagră, cu două bucățele de zahăr, te rog, Sandra, spuse, înainte să se poată opri.

O văzu cum își schimonosește gura în timp ce închi-dea ușa și abia atunci își aminti că nu avea nici cafea, nici zahăr și nici măcar cești.

Luând loc la invitația lui Strike, Bristow privi în jur la biroul sărăcăcios cu o expresie despre care Strike se temea că ar fi de dezamăgire. Potențialul client părea agitat în maniera aceea vinovată pe care Strike ajunsese să o asocieze cu soții suspicioși, și totuși păstra un vag aer de autoritate, transmis în principal de prețul evident al costumului său. Strike se întrebă cum îl găsisese Bristow. Era greu să obții de lucru din auzite când singurul tău client (după cum i se plângea adesea printre suspine la telefon) nu avea prieteni.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Bristow? întrebă el, așezându-se la loc în fotoliu.

— E... ăă... de fapt, mă întreb dacă aș putea să verific... Cred că ne-am mai întâlnit cândva.

— Serios?

— N-aveți cum să vă amintiți de mine, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă... dar cred că ați fost prieten cu fratele meu Charlie. Charlie Bristow. A murit... într-un accident... când avea nouă ani.

— La dracu'! spuse Strike. Charlie... da, îmi amintesc.

Și, într-adevăr, își amintea perfect. Charlie Bristow fusese unul dintre numeroșii prieteni pe care Strike îi avusese în timpul unei copilării complicate, peripatetice. Un băiat fascinant, năbădăios și nesăbuit, liderul celei mai *cool* bande de la noua școală londoneză a lui Strike, Charlie i-a aruncat o privire uriașului băiat nou-venit, care vorbea cu un puternic accent de Cornwall, și l-a

numit cel mai bun prieten și locotenentul său. Au urmat două luni ameteitoare de prietenie intimă și năzdrăvănii. Strike, care fusese fascinat întotdeauna de funcționarea lină a căminelor celorlalți copii, cu familiile lor întregi la minte și bine organizate, și de dormitoarele pe care li se permitea să le aibă ani de-a rândul, a păstrat o amintire vie a locuinței lui Charlie, care fusese mare și luxoasă. Își amintea de gazonul lung, luminat de soare, de căsuța de joacă din copac și de limonada cu gheață servită de mama lui Charlie.

Apoi a venit oroarea fără precedent a primei zile de școală de după vacanța de Paște, când învățătoarea le-a spus că Charlie nu se va mai întoarce niciodată, pentru că murise, căzuse cu bicicleta peste marginea unei cariere de piatră în timp ce își petrecea vacanța în Țara Galilor. Învățătoarea cu pricina era o hoasă plină de răutate, care nu s-a putut abține să nu spună întregii clase că lui Charlie, care, după cum își aminteau cu toții, *adesea nu dădea ascultare adulților, i se interzisese în mod expres să se apropie de cariera aceea, dar că el se încăpățânase să facă exact asta, probabil vrând să se dea mare* — dar a fost obligată să se oprească acolo, pentru că două fete din primul rând începuseră să plângă.

Din ziua aceea, ori de câte ori se uita sau se gândea la o carieră de piatră, Strike vedea fragmentându-se chipul unui băiat blond care râdea. N-ar fi fost surprins dacă toți colegii de clasă ai lui Charlie Bristow ar fi rămas cu aceeași teamă stăruitoare de hăul întunecat, de panta abruptă și de piatra necruțătoare.

— Da, mi-l amintesc pe Charlie, spuse el.

Văzu cum lui Bristow i se mișcă ușor mărunții lui Adam.

— Da. Ei bine, e vorba de numele dumitale. Îmi amintesc foarte clar cum Charlie vorbea despre dumneata, în vacanță, în zilele de dinainte să moară: „prietenu meu Strike“, „Cormoran Strike“. E neobișnuit, nu? De unde vine „Strike“, știi cumva? E un nume pe care nu l-am mai întâlnit.

Bristow nu era prima persoană cunoscută de Strike care se agăța de orice subiect colateral — vreme, taxa de acces în zona centrală a orașului, preferința pentru băuturile fierbinți — ca să amâne discutarea subiectului pentru care ajunseseră în biroul lui.

— Mi s-a spus că are legătură cu cerealele, spuse el. O măsură pentru cereale.

— Serios, asta e? Nicio legătură cu vreo lovitură sau cu grevele, ha, ha... nu... Ei bine, pe când căutam pe cineva care să mă ajute în treaba asta și ți-am văzut numele în carte...

Genunchiul lui Bristow începu să se lege în sus și în jos...

— Probabil că poți să-ți închipui cum am... am avut senzația că e... că e ca un semn. Un semn de la Charlie. Care-mi spunea că am dreptate.

Mărul lui Adam se mișcă și Bristow înghiți în sec.

— OK, spuse cu prudență Strike, sperând că nu fusese confundat cu un medium.

— Vezi dumneata, e vorba despre sora mea, zise Bristow.

— În regulă. A intrat în vreun bucluc, ceva?

— A murit.

Nu lipsi mult ca Strike să exclame: „Cum așa, și ea?“

— Îmi pare rău, spuse el grijuliu.

Bristow primi condoleanțele cu o înclinare smucită a capului.

— Aș... nu mi-e ușor. Mai întâi de toate, ar trebui să știi că sora mea este... a fost... Lula Landry.

Speranța, atât de efemer reînviată la vestea că ar putea avea un client, căzu încet înainte ca o piatră funerară din granit și ateriză cu o lovitură chinuitoare în măruntaiele lui Strike. Individul din fața lui era un aiurit, dacă nu chiar dus cu pluta. Era o imposibilitate asemănătoare cu existența a doi fulgi de zăpadă identici ca acest bărbat palid, cu chipul ca de iepure, să fi apărut pe lume din același fond genetic ca frumusețea cu pielea bronzată, cu membre suple și forme extrem de precis finisate care fusese Lula Landry.

— Părinții mei au adoptat-o, spuse cu sfială, de parcă ar fi știut la ce se gândea Strike. Cu toții am fost adoptați.

— Aha, spuse Strike.

Avea o memorie excepțional de precisă. Gândindu-se la acea casă imensă, răcoroasă, bine organizată și la grădina de o întindere fascinantă, își aminti de o mamă blondă și apatică, prezidând la masa de picnic, de vocea depărtată și tunătoare a unui tată intimidant; un frate mai mare morocănos care ciugulea din tortul de fructe, Charlie însuși făcând-o pe mama lui să râdă cu clovneriile lui; dar nicio fetiță.

— N-aveai cum s-o cunoști pe Lula, continuă Bristow, din nou de parcă Strike și-ar fi împărtășit gândurile cu glas tare. Părinții mei au adoptat-o abia după moartea lui Charlie. Avea patru anișori când a venit la noi. Vreo doi ani a fost în îngrijirea cuiva. Eu aveam aproape cincisprezece ani. Îmi amintesc și azi cum stăteam la ușa de la intrare și-l priveam pe tata aducând-o în brațe pe alee. Avea o scufiță roșie tricotată. Mama o mai păstrează și-acum.

Și deodată, în mod șocant, John Bristow izbucni în lacrimi. Suspina cu fața în palme, cu umerii gârboviți, zguduit de plâns, în vreme ce nasul îi curgea și lacrimile i se prelingeau printre degete. De fiecare dată când părea să-și fi recăpătat întru câtva controlul, alte hohote de plâns îl podideau.

— Îmi pare rău... scuze... Dumnezeuule...

Gemând și sughitând, se tamponă pe sub ochelari cu o batistă împăturită, încercând să-și revină.

Ușa biroului se deschise și Robin intră cu spatele, purtând o tavă. Bristow își întoarse fața într-o parte, umerii zgâlțâindu-i-se spasmodic. Prin ușa deschisă, Strike o zări din nou pe femeia îmbrăcată în costum din biroul exterior; acum se uita la el încruntată pe deasupra unui exemplar din *Daily Express*.

Robin așeză pe masă două cești, un vas cu lapte, un bol cu zahăr și o farfurie cu biscuiți de ciocolată, niciunul dintre aceste obiecte nemaifiind văzute de Strike până atunci. Afișă un zâmbet de complezență la mulțumirile lui și dădu să plece.

— O clipă, Sandra, spuse Strike. Poți să...?

Luă o foaie de hârtie de pe birou și o așeză pe genunchi. În timp ce Bristow își înghițea domol lacrimile, Strike scrise foarte repede și cât mai lizibil cu putință:

Caută, te rog, pe google despre Lula Landry și află dacă a fost adoptată și, dacă da, de cine. Tu discută ce faci cu femeia din biroul tău ce caută ea acolo? Scrie răspunsurile la întrebările de mai sus și adu-mi hârtia aici, fără să spui ce ai găsit.

— Scuze... îmi cer mii de scuze, spuse Bristow printre icnete când ușa se închise. Este... de obicei, nu sunt... am fost la birou, m-am întâlnit cu clienții...

Trase aer în piept de mai multe ori. Ochii lui de culoare roz sporeau asemănarea cu un iepure albinos. Genunchiul drept continua să i se legene în sus și în jos.

— Doar că a fost o perioadă îngrozitoare, șopti el în timp ce trăgea aer în piept. Lula... și mama mea pe moarte...

Lui Strike îi lăsa gura apă la vederea biscuiților cu ciocolată, căci avea senzația că nu mâncase nimic de zile în șir. Dar își zise că ar fi dat o impresie de lipsă de compasiune dacă ar fi început să ronțăie în timp ce Bristow se zgâlțâia, se smiorcăia și-și tampona ochii cu batista. Ciocanul pneumatic continua să răpăie ca o mitralieră afară, pe stradă.

— De când Lula a murit, mama a cedat complet. Povestea asta a doborât-o. Cancerul de care suferea se presupunea că e în remisiune, dar a revenit și doctorii spun că nu mai pot să facă nimic. Adică, asta e a doua oară. A avut un fel de cădere după Charlie. Tata s-a gândit că un alt copil îi va face bine. Întotdeauna și-au dorit o fată. N-au obținut ușor aprobarea, dar Lula era o metisă și mai greu de plasat, așa că, încheie el cu un suspin găduit, au reușit s-o obțină. Mereu a fost f-frumoasă. A fost d-descoperită pe Oxford Street, când ieșise la cumpărături cu mama. A fost preluată de Athena. E una dintre cele mai prestigioase agenții. La șaptesprezece ani, f-făcea deja modelling *f-full-time*. Când a murit, valoarea ei se ridica la circa zece milioane de lire. Nu știi de ce-ți spun toate astea. Probabil că le știi pe toate. Toată lumea știa — credea că știe — totul despre Lula.